

слитѣ, а и мислитѣ ви сѣ неопределени,
като времето, като мъгливото море и
тегава-въ-душната тогава душата ви се
изпълва сѣ нѣкаква странна фантастич-
ность, като чели въ всѣка капка има
една душа която стѣне - душитѣ на мърт-
витѣ, вие я гледате, случайно паднала
на ржката ви и не обгате отъ нея, не я
махвате - та тя е вашата съдба, не об-
гате защото физически ви е невъзможно,
защото морето ви е свързало сѣ себе си,
този старъ дяволъ както се изразяватъ
моряцитѣ на Стриндбергъ и все пакъ го
обичатъ, свързани сѣ него неразривно.
И ето и у Лоти има нѣщо подобно но само
безъ

дростни прикметки къмъ

